

АТОМНИК АУКРАЇНИ

№6 (688) 6 лютого 2014 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ПРОФСПІЛКОВИЙ ЛІДЕР У ТРУДОВОМУ КОЛЕКТИВІ:
ДО 22-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ АТОМПРОФСПІЛКИ УКРАЇНИ

ПРОБЛЕМИ ПРОБЛЕМАМИ, НО РУКИ ОПУСКАТЬ НЕЛЬЗЯ

(Продолжение.
Начало в «АУ» №3,
2014 год)

В настоящее время влиять профсоюзу на жизнь трудовых коллективов значительно труднее. Потому что работают они не хуже, у них просто этой работы стало значительно меньше, занятости нет и перспективы на промплощадке очень малы.

В Днепропетровске относительно недавно состоялось совещание по вопросу производственной деятельности предприятий, расположенных на территории бывшего ПХЗ, которого мы долго ожидали. Проводилось оно под руководством тогдашнего директора департамента стратегической политики, инвестиций и ядерно-энергетического комплекса профильного министерства Никиты Игоревича Константинова, сегодня он и. о. президента ГП НАЭК «Энергоатом». Большого оптимизма от этого разговора мы не получили, на совещании были все наши директора госпредприятий и те, кто отхватил на нашей территории себе коммерческие «кусочки» и открыл свои маленькие производства, часть из них просто зарегистрированы и не работают вообще. Серьезных, крупных производств на нашей площадке сегодня не предусмотрено. Это связано с нашими эколого-техническими проблемами, хвостохранилищами. Но практический интерес, как было сказано, у

существование. Около 500 людей этого многострадального предприятия, работающего-неработающего годами, пребывают в «подвешенном» статусе. Полностью растоптать их права препятствует в течение длительного времени непоколебимая позиция первичной профсоюзной организации во главе с Василием Игнатьевичем Кисилевым. Испытанию на выживаемость — прежде всего, отсутствию бюджетного финансирования по госпрограмме создания национального ядерного топливного цикла, останков мероприятий по модернизации производства, полугодовые долги по зарплате, увольнения работников. Вместе с тем хаотичная сменяемость руководителей предприятия и прочие лишения — председатель-боец противопоставляет, при постоянной поддержке объединенной организации и Атомпрофсоюза Украины, весь перечисленный выше арсенал профсоюзной борьбы по сегодняшней день.

«Смолы» — второе наше государственное предприятие, с чуть большей численностью, чем у «Циркония» и несколько сходное с ним по перманентным, повторяющимся из года в год, проблемам. Так, в прошлом году здесь не работали шесть месяцев — отсутствовали оборотные средства вследствие невозврата НДС, что печально знакомо многим производителям экспортной продукции. «Стучались»

Тамара Алексеевна ФЕДОРЕНКО вручает Грамоту ЦК Атомпрофсоюза Украины ветерану профсоюзного движения, ликвидатору Чернобыля I категории Николаю Федоровичу НОВАКОВУ

своей продукцией, небольшой по объемам, потребности Восточного горно-обогатительного комбината. И все! Больше стране от исключительного отечественного производителя ничего не требуется, нет у него госзаказа. На экспорт поставляется 85% продукции, которая могла бы принести пользу и в различных сферах народного хозяйства Украины. Кроме того, на деятельности этого уникального в СНГ технологического производства самым негативным образом сказывается неконтролируемая государством ценовая политика по энергоносителям, материальным ресурсам, проведение в связи с этим непрерывных тендеров.

работало, в связи регулярными простоями, заботятся, чтобы все-таки выполнялись, соотнося с ситуацией, условия коллективного договора. В «Смолах» созданы нормальные производственные и бытовые условия, отмечает Тамара Алексеевна, изыскивают возможность за небольшую плату оздоравливать производственников и членов их семей. Детям работников несколько лет назад сделали бесплатным летний отдых в оздоровительном лагере предприятия «Алые паруса», что в Евпатории. В его реконструкцию, модернизацию за последние пять лет было вложено свыше пяти млн. грн. Практически больше десяти лет после разрухи 90-х там ничего не делалось. Мы же построили автономную котельную, переоборудовали корпус, улучшили бытовые условия, санитарное состояние базы отдыха детей. Приемлемая цена, плюс качество услуг, внутренний порядок и дисциплина — это главные приоритеты, поэтому родители доверяют здесь отдыху детей. Обслуживающий персонал, который подобрался, директор болеет за свое дело.

Но как продукцию мы, в основном, продаем не своим, так и путевки в лагерь, с грустью констатирует Тамара Алексеевна такой факт. В «Алых парусах» уже несколько лет подряд отдыхают дети из Москвы, из Улан-Удэ школьники десятидневной добираться сюда поездом, чтобы насладиться теплым морем... Раньше целый состав с нашими детьми ежемесячно отправляли на отдых, сейчас по возрасту три десятка ребят в сезон набирается. Едут все желающие, никому не отказываем. К сожалению, у нас «не задержались» атомные станции, потому что у них есть деньги, есть возможность выбирать. Наш детский лагерь отдыха работает всего три месяца в году, сам себя окупает. В сентябре на его базе организовываем семейный отдых трудящихся, членов профсоюза. Кроме «Смол», другие наши предприятия такой возможности оздоровиться не имеют.

(Окончание на 2-й стр.)

Требования манифестантов, работников «Циркония», возле Днепропетровского горисполкома оглашает председатель профкома предприятия Василий Игнатьевич КИСИЛЕВ

профильного министерства к нашей площадке есть. Будет предложена какая-то схема выхода из создавшегося положения». Но сложность и критичность ситуации требуют на здешней площадке неотложных действий, реальных законов, решений и мероприятий. Пока события развиваются по пессимистическому сценарию, и объединенная организация стремится препятствовать этому, нам хотя бы сохранить то, что есть — работу, уровень зарплаты наших людей и в целом наши госпредприятия, которые сегодня находятся в разных, так сказать, стадиях существования. Некогда считавшийся наиболее перспективным, среди вновь созданных, «Цирконий» сегодня, мягко говоря, влачит жалкое

мы тогда во все руководящие инстанции, дошли до главы правительства и вопрос в какой-то мере смягчился. В отличие от «Циркония» предприятие не рассчитывает на бюджетные вливания, самостоятельно обеспечивает себя сырьем, нужными реагентами для производства 10 видов ионообменных смол (материалов), и поставляет эту конкурентоспособную продукцию на зарубежный рынок, в основном, в Россию, Казахстан, Узбекистан, Чехию, не так давно — в Китай, Индию и другие страны. Она применяется для сорбции золота или растворов и пульпы на приисках и комбинатах, где его добывают, также для химической водоподготовки. Со дня основания предприятия полностью обеспечива-

Ремарка корреспондента: Тамару Федоренко трудовой коллектив «Смол» избирает своим уполномоченным представителем с 1 июня 2000 года. Что свидетельствует об авторитете профлидера, его неизменной поддержке рабочей среды, умении совладать с трудностями, прислушиваться, руководствоваться их мнением, грамотно и профессионально представлять их интересы в деловом взаимодействии с администрацией подразделения. И как женщина она хорошо осознает моральную сущность профсоюзного дела, стремится оправдать человеческое доверие, быть самой обязательной и ценить это качество в других.

На предприятии, как бы тяжело и напряженно оно ни

НА ЗАХИСТІ ПРАВ
ТА ІНТЕРЕСІВ ПРАЦІВНИКІВ

У сім'ї трудовій, профспілковій...

Наприкінці січня Атомпрофспілка України виповнилося 22 роки. Колективу Новокостянтинівського уранового родовища є за що згадувати добрим словом Профспілку у зв'язку з її днем народження, оскільки просто неможливо переоцінити роль профспілкової організації працівників атомної енергетики та промисловості України в порятунку шахти.

Тоді профільним міністерством приймалися незрозумілі рішення щодо приналежності шахти. Кілька років вона була окремим підприємством, хоча з самого початку її будували фахівці ДП «СхідГЗК», та після згорання програми у період мораторію на атомне будівництво через аварію на ЧАЕС утримував її теж комбінат. У ті часи колектив розривали об'їзками добробуту в «самостійному» плаванні, навіть утворилася альтернативна профспілкова організація, підприємство лихоманило, воно навіть стало об'єктом великої політики, а спекуляціям не було кінця.

У критичну мить Атомпрофспілка України і об'єднана профспілкова організація ДП «СхідГЗК» зайняли виважену, але рішучу позицію. Профспілкани, разом з керівництвом комбінату, активно працювали з урядом, міністерством, обласною владою, вели велику роз'яснювальну роботу в колективі, і шахту, нарешті, повернули до складу комбінату.

За ці кілька років стало остаточно зрозуміло, що це був єдино правильний крок, який навіть за умов відсутності бюджетного фінансування урановидобувної галузі дозволив шахті розвиватися, розпочати дослідно-промисловий видобуток руди, робити свій вагомий внесок у кінцевий результат діяльності всього комбінату. Колектив Новокостянтинівської шахти відчуває себе повноправним у сім'ї урановидобувників, ми користуємося всім спектром соціального захисту, важко, але поступово вирішуються питання життєдіяльності підприємства.

Олександр ЗОВВА,
голова первинної профспілкової організації
Новокостянтинівської шахти

АТОМНІ НОВИНИ

● Кабинет Министров создал наблюдательный совет по контролю над финансами, предназначенными для снятия с эксплуатации действующих энергоблоков атомных электростанций, сообщили информагентства. Соответствующее решение закреплено в правительственном постановлении № 21 от 22 января 2014 года.

Согласно документу, наблюдательный совет ежегодно до 25 марта должен отчитываться перед Кабинетом Министров о выполнении работы по осуществлению контроля над использованием и инвестированием средств финансового резерва и подавая рекомендации по совершенствованию использования финансового резерва.

Главой набсовета Кабмин назначил заместителя министра энергетики и угольной промышленности Сергея Чеха, заместителем главы набсовета — исполняющего обязанности президента НАЭК «Энергоатом» Никиту Константинова. Всего в набсовет вошли 7 чиновников.

● Министерство энергетики и угольной промышленности опубликовало текст обновленной Энергетической стратегии Украины до 2030 года, распоряжение о принятии которой от 24 июля 2013 было обнародовано Кабинетом Министров Украины 29 января 2014.

Согласно документу, реализация мероприятий стратегии позволит достичь, в частности, следующих основных результатов: полного обеспечения растущего спроса на электроэнергию за счет срочной модернизации ТЭС; продление срока эксплуатации АЭС; значительных инвестиций в модернизацию и расширение электросетевого хозяйства страны, а после 2018-го — за счет введения новых генерирующих мощностей и сокращения удельных затрат.

В обновленной Энергостратегии также заложено повышение цен на энергоресурсы, усиление системы контроля за монополиями, а также доработка и долгосрочная стабилизация нормативно-правового поля с целью привлечения необходимых инвестиций (около 200 млрд. долл. США) в ТЭК.

● И.о. министра энергетики и угольной промышленности Украины Эдуард Ставицкий и гендиректор ГК «Росатом» Сергей Кириенко определили технический проект достройки энергоблоков № 3, № 4 Хмельницкой АЭС по российским технологиям, сообщил Украинформ со ссылкой на пресс-службу КМУ.

«После утвержденного на встрече проекта строительства энергоблоков Хмельницкой АЭС финансовая сторона вопроса не указывается в связи с тем, что «Росатом» ждет соответствующего официального сообщения от украинской власти и согласования с МАГАТЭ систем безопасности будущего строительства», — говорится в сообщении.

Документом предусматривается, что российская сторона обеспечивает финансирование проекта в объеме, необходимом для проектирования, строительства и введения в эксплуатацию энергоблоков ХАЭС, в том числе для оплаты услуг и товаров, поставляющихся из РФ в Украину.

В то же время предварительно известно, что российский генподрядчик по строительству атомных электростанций ЗАО «Атомстройэкспорт», который выиграл конкурс по строительству энергоблоков Хмельницкой АЭС, предложил использовать усовершенствованный реактор ВВЭР-1000 (В-392В). Как отмечают правительственные эксперты, реактор ВВЭР-1000 относится к самым распространенным в мире типам ядерных реакторов из-за своих характеристик безопасности, и этот тип реакторов составляет 7,3% (32 действующих реактора) от общего количества энергетических реакторов всех типов, эксплуатирующихся в мире.

Плановое начало строительства энергоблоков должно начаться в 2015 году. Третий блок ХАЭС планируется ввести в эксплуатацию в 2018 году, четвертый — в 2020-м.

ПРОФСПЛКОВИЙ ЛІДЕР У ТРУДОВОМУ КОЛЛЕКТИВІ: ДО 22-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ АТОМПРОФСПЛКИ УКРАЇНИ

ПРОБЛЕМЫ ПРОБЛЕМАМИ, НО РУКИ ОПУСКАТЬ НЕЛЬЗЯ

(Окончание.

Начало в «АУ» №3, 2014 год)

Следующая наша довольно крупная первичка, примерно такая же по количеству в составу, это СМСЧ № 8 (председатель первичной профсоюзной организации Маргарита Петровна Марышкина), которая находится за пределами промплощадки. Мы всегда считали и считаем ее своим подразделением. СМСЧ знает наших людей по «паспорту здоровья» от молодого до почтенного возраста. Несколько лет назад именно профсоюзники, обычно к 9 мая, собирали бригаду врачей, брали переносной аппарат УЗИ, необходимое для анализов и выезжали на «скорой помощи» на дом к нашим пенсионерам-уранщикам, ветеранам войны и труда. Наши люди, отработавшие в особо вредных

Председатель первичной профсоюзной организации ГЗ СМСЧ №8 Маргарита Петровна МАРЫШКИНА

Председатель первичной профсоюзной организации ГП «38 ОИТЧ» Владимир Алексеевич ОДИНЦОВ

условиях труда, нуждаются в постоянном меднаблюдении. Мы неоднократно обращались в Верховную Раду, другие высшие госорганы власти по поводу обслуживания ветеранов бывшего ПХЗ. Но тщетно.

Согласно правительственному постановлению от 26 ноября 2003 года № 1846 была утверждена Государственная программа преобразования опасных объектов производственного объединения «Приднепровский химический завод» в экологически безопасное состояние и обеспечение защиты населения от вредного влияния ионизирующего излучения на 2005—2014 годы. Действительно, часть этой программы по защите окружающей и человеческой среды выполняется, выделяются приличные средства. Не без доли юмора замечу, что на восстановление периметра промплощадки за последние шесть лет истратено, к примеру, в 2007—2008 годах — 4,5 млн. грн., в 2010-м — 16,7 млн. грн. На действующем ПХЗ не было такого тройного кордона даже тогда, когда здесь происходило обогащение урана, не было такой запрещенной зоны. Все же деньги на так называемую физическую защиту профильное министерство нашло. Но на социальный раздел, мероприятия которого должны реализовываться за счет областного и местного бюджетов, ни копейки не выделено. Да и откуда они возьмутся в давно отошедшем «кошельке» города. А в госпрограмме было записано и о создании и функционировании в СМСЧ бесплатного реабилитационного отделения на 30 коек, проведенных, на таких же условиях, амбулаторного лечения. Мы так рассчитывали на это: определили даже, какая нужна аппаратура, соответствующее помещение, до деталей все разработали. Но поменялось руководство страны, теперь никто об этой программе не вспоминает, специальная ведомственная комиссия не заседает. Наши ветераны мы поддерживаем из последних сил, даем крохи матпомощи. А сейчас еще нависла угроза передачи СМСЧ здравоохранению, по этому поводу мы тревожим нужные инстанции, Минздрав...

Будем прилагать все усилия, чтобы отстоять СМСЧ, считаем, что и ЦК профсоюза должен продолжать бить в набат, надеемся вместе с коллегами-соратниками из АЭС преодолеть реструктуризацию родных санмедчастей. В нашей СМСЧ работают 99% женщин, очень многие — матери-одиночки. Представляете, что их ожидает в условиях голого городского бюджета, если сегодня на собственное обеспечение медсанчасти дают до 50% необходимых средств. Каждый год раньше получали медки детские оздоровительные путевки, которые приобретал ЦК профсоюза, сегодня такой возможности просто нет. Но мы должны дать этим людям, профсоюзникам надежду, что статус их специализированного государственного заведения не изменится, что у них будет работа.

Остальные профзвенья объединенной организации, к примеру, ГП «Барьер» (председатель первичной профсоюзной организации Ольга Петровна Пилипенко), занимающееся превращением промплощадки в экологически безопасное место, военизированное ГП «38 ОИТЧ» (отдел инженерно-технических частей, председатель первичной профсоюзной организации Владимир Алексеевич Одинцов), призванное охранять и защищать здешнюю режимную территорию, что вместе с санитарной зоной занимает площадь в 600 га, имеют по несколько десятков работающих, большинство из них состоят на профучете. Неосвобожденные (на общественных началах) председатели этих и других подобных наших профсоюзных структур, в основном, строят свою работу не по принципу «один в поле воин», а стремятся консолидировать работников в борьбе за свои права с работодателями.

А по большому счету, если кто и озабочен судьбой промплощадки бывшего ПХЗ все эти годы, в независимой Украине, и по настоящее время, то это местные первички, Днепродзержинская объединенная организация и Атомпрофсоюз Украины в целом, активизирующая и аккумулирующая в этом деле сила. Мы в лице Профсоюза реально существуем, действуем, с нами здесь считаются. Но, повторюсь, Днепродзержинская промплощадка — одно из самых проблематичных мест, громко говоря, в сфере атомной промышленности. Такой разрухи, как здесь, нигде нет. И самое страшное, есть ли просвет в конце туннеля? Когда, действительно, профильное министерство, местные органы государственной власти серьезно отнесутся к перспективе использования этого умирающего хозяйства? Склады вать руки, конечно, нельзя, надо настойчивее себя предлагать, не быть равнодушным, требовать от властных структур более серьезной поддержки. На этой промплощадке производится неординарная продукция, здесь проще, чем где-либо, можно наладить же-

лезнодорожное сообщение, имеются складские помещения. «Вычистить» бы все эти какие-то 20 непонятных по своему назначению и видам собственности мелких предприятий. Это было бы разумно и полезно для нас и в целом для города. В одной из здешних частных производственных структур ее директор сказал, что у них не будет никакого профсоюза, а если и будет, то своей. У него сейчас у всех рабочих контракты заключены на год и любой из них завтра может лишиться работы. А в Днепродзержинске устроиться на работу негде.

Взглянув на все это, очень сложно стало работать. Мне проще, я, как человек, который почти сделал свое дело, могу уйти в любое время, на так называемый заслуженный от профобязанностей отдых. Меня бы ничто не держало, но ни в такое время и ни в такой ситуации. Жаль, если все то, что создавалось и сохранялось здесь таким трудом, исчезнет.

Очень теплое, человеческое отношение у всех наших профсоюзников к Атомпрофсоюзу Украины, который, надеюсь, не оставит нас в беде.

В чем своеобразие, уникальность нашей профессиональной организации? Проработав почти 25 лет, с 14 февраля 1989 года, на освобожденной профдолжности, и тем более будучи длительный период членом Совета Федерации профсоюзов Украины, пришла к выводу, что самая продуктивная система работы: первичка — ЦК! Никаких промежуточных структур: райкомы, горкомы, облпрофпрофи и их отраслевые профсоюзы. На каждом таком звене теряется возможность напрямую быстрее решить конкретный вопрос. Атомпрофсоюз Украины сразу начал выделяться среди профсоюзов страны своим интеллектуальным уровнем, собранностью, организационной и финансовой дисциплиной.

«Чистые» атомщики — очень серьезные, ответственные люди, уровень их возможностей в вопросах социально-экономической за-

бы мы и другие сопрофсоюзники в любом другом месте не нашли.

А решение основных вопросов? Мы создали Фонд солидарности. Как мы спорили, дискутировали тогда. Но мы создали при этом серьезные позитивные службы. И, прежде всего, находка Атомпрофсоюза Украины — это юридическая служба. Ведь сегодня в нашей работе преобладают акценты чисто практические, больше с юридическим уклоном. Мы многие вопросы можем решить благодаря тому, что у нас на промплощадке работает юрист ЦК Атомпрофсоюза Виктор Николаевич Шаповалов. Мы используем его знания и способности до двести процентов. С его помощью решаем проблемы даже личного характера членов профсоюза: и по наследству, и установлению отцовства, и отказываем сопрофсоюзникам в любом виде правовой помощи, к которой чаще всего прибегают в деле защиты интересов трудового коллектива, особенно в случаях сокращений, председатели первичной профсоюзной организации «Циркония» Василий Игнатьевич Кисилев. Меньше восторга у меня вызывает служба охраны труда Атомпрофсоюза Украины, но где стабильно работают предприятия, там есть результат, а если площадка простаивает, то и большая отдача ожидать от техинспектора труда невозможно.

Пожелать хочу нашему профсоюзному руководству, выборным органам, чтобы на достигнутом не останавливались. Проблем сегодня наша жизнь выдвигает все больше и больше. У нас в отрасли, к примеру, нет долгосрочной программы развития. Отсюда определяются большинство задач профсоюза. Нам надо вместе искать какие-то варианты, чтобы помогать конкретно таким организациям, как мы, находящимся в сложных, тех же финансовых и других условиях.

...Сегодня самое важное для профсоюза — быть нас-

предприятием и профсоюзом:

Николай Федорович НОВАКОВ:

— Свою трудовую деятельность я начал в 1948 году. Начинать мастером, потом был начальником отделения, заместителем начальника цеха в ПО ПХЗ. В 1968 году был утвержден главным техническим инспектором ЦК Средемашевского профсоюза, в рамках которого, в основном, занимался вопросами охраны труда. В рядах Атомпрофсоюза Украины я проработал до 2001 года, в профсоюзной деятельности на площадке помогал Тамаре Алексеевне.

Почему профсоюзная работа теперь так важна? Потому что не осталось другого органа, который бы осуществлял защиту интересов трудового человека. Атомпрофсоюз Украины образовался из председателей профсоюзных комитетов АЭС, нашей и желтоводской площадки. В самом худшем профсоюзном положении оказались мы, потому что здесь развалилось урановое производство, образовалось до десятка самостоятельных предприятий, не входящих в состав атомной промышленности. Прекратилась вся переработка урана. Сохранить и до сих пор удерживать коллектив этого разнохозяйствено-механизма — это большая заслуга Федоренко. Профсоюзный юрист Шаповалов тоже наш, днепродзержинский. Отец его работал на ПХЗ. Виктор Николаевич в молодости «крутил гайки» на строительстве, в частности, циркониевого производства. Он знает людей, ситуацию, завод, очень добросовестный как юрист, я знаю многих, кто о нем так уважительно отзывался.

Пожелание в целом профсоюзам — добиваться неукоснительного выполнения трудового законодательства. Нынешняя техническая инспекция профсоюзов Украины потеряла прежний уровень и силу воздействия. Раньше техинспектор труда был независимым. Не мог отменить его решение даже президиум ЦК профсоюза. В техинспекции должны быть достойные кадры, понимающие свои обязанности, квалифицированные и добросовестные.

С третьего июня 1986-го по второе мая 1987 года я находился в Чернобыле, курировал работу некоторых предприятий. Давал соответствующие предписания их руководителям, так как люди получали радиационные дозы выше нормы за один-два дня.

Александр Иванович ЗАЦЕПА:

— После армии я пришел сюда работать, в 1959 году, а уже в 1960-м меня избрали членом цехового комитета заводоуправления. В 1964 году поступил на работу в цех нитрофоса, который только начал строиться. Там тоже был избран членом цехового комитета, был много лет его председателем. Как член завкома возглавлял его жилищно-бытовую комиссию. Это была обширная работа в то время. Завод был молодежной с начала основания, семьи образовывались, строительство жилья велось интенсивно. Наша комиссия должна была контролировать качество работ, своевременный ввод жилья в эксплуатацию, что происходило даже поквартально. В комиссии было 23 человека, представители всех подразделений. Соцкультбыт, ремонт жилого массива контролировали. Если были недоделки, мы не подписывали документы, пока их не устранили. По огородничеству, садоводству тоже все задачи выполнялись. Мне очень повезло, что я работал в профсоюзе Средемаша, большой и сильной организации.

Когда образовался Атомпрофсоюз Украины, мы были довольны, что попали туда. Очень грамотными были члены Центрального комитета профсоюза, в состав которого и я был избран в 1992 году, они всегда оказывали деловую, достойную помощь, вместе мы многому учились. Участвовали активно, по-деловому в пленумах ЦК профсоюза. Очень ответственными в этом плане были первый Председатель профсоюза Александр Валентинович Юркин, его тогдашний заместитель, избранный в 2005 году на эту же высокую должность, Валерий Алексеевич Матов.

В тот период трудовые коллективы бывшего ПО ПХЗ были унижены разрухой, бедностью, поэтому огромное спасибо тем профсоюзным руководителям, которые нам помогали. Наша профсоюзная работа — это поддержка тех людей, которые нуждаются в этом. Удивительно слышать, когда работники говорят, что профсоюзы им не нужны, это в голове не укладывается.

Хочу пожелать нашим профсоюзным органам плодотворной работы, успехов, сплоченности, помогать не только тем, кто работает, но и тем, кто на заслуженном отдыхе.

Александр Евгеньевич ЛАПИН, работник ГП «Смоли», член профкома:

— Я был самым молодым на площадке председателем цехового профсоюзного комитета в 1986 году. В 1992-м уже был избран членом ЦК Атомпрофсоюза. Профсоюз дорог тем, что я все время был рядом с людьми, они мне доверяли, меня переизбирали.

И, главное, профсоюз научил меня понимать этих людей, сочувствовать в удовлетворении их нужд. Пожелание у меня — укрепляться профсоюзом, не забывать рабочий класс, защищать его, ведь, по сути, это организация рабочих. Надо помочь, чтобы они получали достойную заработную плату, прежде всего.

Правильно сказала Федоренко про нашего юриста. Это действительно хороший подарок Атомпрофсоюзу Украины нашей площадке. Виктор Николаевич знает все чаяния людей, их проблемы и участвует в их решении. Он хороший законник, настырный такой мужик. Это большая поддержка профсоюза в данный момент на нашей заводской площадке, которая, практически, развалилась.

Но и сама наша объединенная организация сейчас не должна плошать. Привожу один пример: повышают в ГП «Смоли» зарплату инженерно-техническим работникам на 25%, а рабочему классу — на 12,5%. Профком предприятия просто не принял такое решение. И руководители прислушались к нам, и всем работающим подняли зарплату на 20%. Это все зависит от профколлектива, который работает. Сейчас тяжелее людям в том, что многие разберлись здесь по частным предприятиям, которым профсоюз не интересен, он им не нужен... А вот госпредприятие «Смоли» изо всех сил содержит детский оздоровительный лагерь «Алые паруса», где и взрослых оздоравливаем, в два заезда.

Хотелось бы, чтобы наш профсоюз жил и выжил, чтобы потом приятно было от людей услышать, что они и им чем-то помог. Нельзя без защиты трудящегося существовать предприятиям. Атомпрофсоюз Украины создан и начал действовать во времена развала, но он сохранил многое, не оставлял людей в горе и радости. И спасибо ему, что взял нас под свое крыло, в свою команду, поддерживал нас и поддерживает во многих вопросах. Мы в Атомпрофсоюзе Украины нашли настоящего друга, помощника, защитника. Желаю профсоюзу оставаться сильным, держаться и не сдаваться. И об этом должен заботиться, особенно подчеркнуть, каждый член профсоюза по-настоящему.

Записал Николай ВАРЧИН

15 авторитетных профсоюзников бывшего ПО ПХЗ были избраны в 1992 году членами ЦК Атомпрофсоюза Украины, среди них (на снимке слева — направо): Александр Иванович ЗАЦЕПА, Владимир Юрьевич БЕЛОУСОВ и Александр Евгеньевич ЛАПИН (его удостоверение члена ЦК профсоюза №27 выдано 1.12.1992 года и было действительно по 31.12.1996 года, см. фото)

шиты был гораздо выше, чем в Украине на то время. Нам многие вопросы значительно проще было решать с ними, мы знали как. Потому что мы начинали всю нашу деятельность по самой главной науке — общению и единению. Мы многому друг у друга научились, мы никогда не забудем представительные пленарные заседания Центрального комитета, на которых я всегда выступала и выступала, выездной Пленум ЦК по социально-экономическим проблемам ЧАЭС в декабре 2000 года, выступления там той же профильной вице-премьерши, общение с различного ранга другими ответственными руководителями. Это тот опыт, который

тупательным и боевитым, потому что Атомпрофсоюз Украины — это надолго! Потому что не будь такой дееспособной и влиятельной организации, ее активных полпредов на местах — жила бы сегодня наша промплощадка в человеческом измерении и профсоюзной сплоченности? ***

Ветераны уранового завода оставили добрый трудовой и профсоюзный след своим потомкам. Старшее поколение не прерывает связь, передает современный свой практический жизненный опыт, неисчерпаемую энергию и оптимизм.

Слово ветеранам, которые и сегодня душой с

200 РОКІВ З НАМИ. ДО ЮВІЛЕЮ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ШЕВЧЕНКО У МОЄМУ ЖИТТІ

Коли 22 травня 2002 року в Донецьку розпочалося проведення Міжнародного Шевченківського літературно-мистецького свята «В сім'ї вольній, новій...», почесні гості з Києва, Івано-Франківська (свята там відбулися 2001 року) та Львова (саме галичани мали перебрати естафету свята від донеччан) започаткували справу фундаментальну — відкрили літературно-художній музей Тараса Шевченка. До того ж — у приміщенні універсальної обласної наукової бібліотеки.

Та ідея створення на Донеччині музею Тараса Шевченка народилася далеко від цього краю. Його базою стала приватна

колекція тоді головного консультанта-інспектора Головного управління організаційно-кадрової роботи та взаємодії з регіонами Адміністрації Президента України Володимира ПОРЯНКА. Пристрастний колекціонер збирав свою приватну Шевченкіану понад 30 років, щоб передати її в дар донеччанам. Та перший музей Шевченка на основі колекції Володимира Костянтиновича було відкрито у серпні 2000 року у Вінниці... На сьогодні таких музеїв вже створено шість. Тож до розмови на тему «Шевченко в моєму житті» ми й запросили Володимира Костянтиновича.

Фото Миколи ВАРЧИНОГО

Володимир Портянко: «Те, що я роблю, потрібно не мені, це треба нашим онукам і правнукам, мною створено шість музеїв Тараса Шевченка, значить бути і сьомому, і восьмому»...

Пашісті дні і ночі солов'їні і шелест трав некошених стоїть. Іде Тараса свято по країні — Святкуєм ювілей аж

двох століть. Нехай ідуть роки і вже століття, Та пам'ятаєм ми про те завжди, Як жив Тарас в сурове

лихоліття І мріяв, мріяв про щасливі дні. Є на світі така країна, Вона як мати рідна для нас. І вічно буде жити Україна, І вічно буде жити і Тарас.

Воістину пророчи слова! Мене радує те, що ми, правнуки Тараса, робимо все можливе і неможливе у наш скрутний і непростий час, щоб велич його не тільки не зменшувалась, а навпаки — зростала. До речі, цей вірш став пісню-гимном Тарасу Шевченку.

Музику написав Волк Анатолій Григорович, місцевий композитор — незрячий музикант. 21 вересня під час відкриття музею ця пісня прозвучала у виконанні народного ансамблю «Джерело» і була тепло зустрінута всіма присутніми.

— І останнє запитання до вас, Володимире Костянтиновичу: як ви оцінюєте підготовку до 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка?

— Відкриття Народного музею Тараса Шевченка в м. Семенівка говорить про те, що на місця люди знають про Тарасів ювілей і готуються до нього. Але мені було дуже прикро, що на відкриття музею не приїхав ніхто із обласних чиновників і навіть губернатор. Ось вам і ставлення до Батька Тараса. Я вже не раз звертався з пропозицією про затвердження ордена Тараса Шевченка як державної нагороди та випуску ювілейної медалі «200 років від дня народження Тараса Григоровича Шевченка». Але так і не почув відповіді. Невдано проходив поряд з Національним музеєм Тараса Шевченка у Києві і побачив музей весь у будівельних руйнуваннях. Питання: невже десять, п'ять років, рік тому назад ми не знали, що у 2014 році буде ювілейна дата Тараса? Знали, але, як завжди, відкладаємо все на останній день. Невже у лютому 2014 року будуть вкладати асфальт на мерзлу землю моєї Черкащини, щоб забезпечити приїзд гостей з усього світу? Хіба достатньо випустити марки і монети, присвячені Тарасу? А хто купить Шевченківську енциклопедію, яку збираються випустити? Навіть не куплю і я. Краще треба випустити «Кобзарі»-фронтонки, оскільки 2014 рік — це рік 70-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників і 70-річчя Корсунь-Шевченківської битви, яка увійшла в історію Великої Вітчизняної війни, як другий Сталінград. Це дати, про які потрібно пам'ятати нашим онукам і правнукам. Тим більше що Тарас Григорович, а вірніше, його «Кобзар», воював на фронті. А я бажаю всім миру і добробуту.

— Остання приємна для мене новина. Газета «Літературна Україна» за 24 жовтня 2013 року на першій сторінці опублікувала повідомлення, що Спілка письменників України підтримала мою пропозицію щодо ювілейної медалі на честь Тараса Шевченка і звернулася до Президента України щодо її запровадження. Отож я «согласен на медаль».

дні Шевченківського свята. Такий збіг обставин мені здається символічним.

Сьогодні поруч з музеєм стоїть пам'ятник Кобзареві, який було відкрито у 1955 році. Тоді поет-донеччанин Віктор Соколов написав такі вірші:

Він приїшов на Донбас, Як до рідного дому. І спинився Тарас На бульварі новому. І навкруг без кінця Рідні діти і внуки Простягли до співця Роботящі руки.

— Володимире Костянтиновичу, ваша унікальна колекція переїхала до Донецька. Вам за створення такого музею було присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури України». Скажіть, ваша пристрасть не облишила вас?

— Навпаки. Якщо відкриття першого музею Тараса Шевченка я назвав для себе подією фантастичною, то відкриття другого музею підтвердило мої плани — такі музеї треба створювати. Це потрібно не мені, а нашим онукам і правнукам. 9 березня 2005 року було відкрито кімнату-музей Тараса Шевченка у Київському військовому ліцеї ім. Івана Богуня. 30 травня 2008 року створено «Світлицю Шевченкового заповіту» (так назвали музей) у школі № 25 м. Вінниця. 11 березня 2009 року в науково-технічній бібліотеці Військового інституту телекомунікацій та інформатизації НТУУ «Київський політехнічний інститут» відкрито «Куточок Шевченкового заповіту», в якому можна побачити твори Шевченка мовами різних народів, його картини і книги, книги про Тараса. 21 вересня 2013 року в Будинку культури м. Семенівка Чернівецької області відкрито Народний музей Тараса Шевченка. Вірю, що буде ще і сьомий, і восьмий... А тому продовжую збирати видання Шевченка і про Шевченка.

Коли часом чую зловтішно-зневажливе або розгублено-безпорадне «національна ідея не спрацювала», маю всі підстави заперечити: ідея патріотизму працювала й працюватиме. І запорука тому — наш великий Співець недохлі, страждани і величчю України.

І завжди згадую слова Бориса Олійника: «Тарас Шевченко не дав нам забути, що ми — українці, і вже тому він безсмертний». Творчість Кобзаря об'єднує нас, незалежно від того, де ми мешкаємо — в Східній чи Західній Україні.

— Нам відомо, що ви збираєте також вірші про Батька Тараса.

— Це правда. На сьогодні зібрано вже більше 1200 віршів. У 2004 році вийшов мій збірник «Віщий Тарас» у 2-х томах, до якого увійшло 320 віршів, присвячених Тарасу Шевченку. Це видання вийшло завдяки тодішньому голові Вінницької облдержадміністрації Іванову Юрію Івановичу і голові Вінницької письменницької організації Каменюку Михайлу Феодосійовичу, нині заступнику голови Спілки письменників України. На жаль, видати більшу збірку я не в змозі. Хотів би сказати, що весь життєвий і творчий шлях Тараса Григоровича описано у віршах українських поетів і поетів світу.

І на закінчення нашої розмови, якщо не заперечуєте, прочитаю свій вірш (хоча й не пишу віршів) «Вічний як Україна»:

Моя країно, краю веселковий, Ти зустрічаш ювілей Тараса. Він мріяв уві снах про край казковий, Мою країну — золоту окрасу, Стыть тополі, як тоді стояли, І чууть пісню золотих ланів... Тут козаки бувало битви вигравали І слухали кобзарських гнівний спів.

Нині, коли суспільство потрясають кризи, наростає відчуття мороку бездуховності, ваш внесок у духовне відродження нації не оціненний. Як у вас визріла така відданість Кобзарю?

— Я народився на Черкащині, у Корсунь-Шевченківському районі, і вважаю себе земляком Тараса Шевченка. Мій батько, Костянтин Петрович, був сільським учителем, і у нього, як і в кожного вчителів, була своя бібліотека. Ця бібліотека і дісталася мені у спадщину. В ній було два «Кобзарі». Один із них пройшов з батьком всю війну. Звідси й бере початок моя Шевченківська бібліотека, яка на сьогодні налічувала б близько 2000 книг Шевченка і про Шевченка.

Саме Кобзар навчив мене, що юнака, пишати історію свого народу, цінувати вітчизняну культуру... До розуміння Шевченкової величчя приходив не раз за життя. І це розуміння з роками поглиблювалося. Шевченко спонукав мене вивчати минуле нашого народу і знати правду про нього. Він закликав до душі паростки національної гідності. Я осягав, як пристрасною сміливістю Шевченко внутрішньо розкріпачував людей. Він не зрікався жодної своєї ідеї, жодного переконання. Ось у чому велич Кобзаря і ось що спонукало мене збирати свою Шевченкіану.

— Вас годилося б назвати меценатом, бо пожертвовані особисті колекції дуже цінні. Ви залобки віддали найдорожче для вас, на що витрачено десятиліття пошуків, до чого прикипіли серцем... Чи такі був якийсь чинник, що спонукав вас до колекціонування?

— Почав збирати все, що має відношення до Шевченка, з того дня, коли мій син Віталій приніс зі школи фототипичне видання «Кобзаря» 1840 року. Хтось із дітей його здав на макулатуру. Можете мені повірити, що коли я взяв цю книгу, у мене затремтіли руки і стало якось не по собі. І зараз, коли бачу на базарі книгу Шевченка, яка лежить на підлозі і яку продають за безцінь, не можу пройти мимо, щоб її не купити.

— Але ж ваші дарунки... Знайомлячись з описом вашої колекції, яку зробили провідні наукові працівники Національного музею Тараса Шевченка і яку ви подарували донеччанин (а це 830 книг), переконуєшся, наскільки вони цінні. Назву лише кілька видань «Кобзаря»: Санкт-Петербург — 1876 р., 1883 р., 1907 р., Київ — 1894 р., Львів — 1898 р... «Повний збірник творів Т.Г.Шевченка» (Катеринослав, 1914 р.), «Теорії Тараса Шевченка» (Львів, 1917 р.). Особливу цінність мають видання «Кобзаря» 1908 року під редакцією Івана Франка, «Запретний Кобзар» 1922 року, «Кобзарі», які були видані під час Великої Вітчизняної війни у 1942, 1943 і 1944 роках на проханя бійців із фронту. А чого варті унікальні журнали «Основа» 1861 року, в якому ще за життя Тараса було надруковано один із його віршів...

За свідченням науковців, велику цінність становлять книжки, присвячені Шевченку-художникові, зокрема «Тарас Шевченко як малювальник» О.Новицького, яку надруковано у 1914 році Науковим товариством ім. Шевченка.

— Коли в мене збиралася чимала бібліотека, то, безумовно, виникло питання: чому вона не працює? Її бачили лише мої знайомі та друзі, які, дізнавшись, що збираю Шевченкіану, почали дарувати мені книги, за що я їм щиро вдяч-

2014: НОВІ НОРМАТИВНІ АКТИ У ДІІ

Розмір мінімальної матеріальної допомоги, що може бути надана профспілкою і не підлягає оподаткуванню, визначається за статтею 165 Податкового кодексу України.

Згідно з підпунктом 165.1.47 пункту 165.1 цієї статті до загального місячного (річного) оподаткованого доходу платника податку не включаються такі доходи: «Сума виплат чи відшкодувань (крім заробітної плати чи інших виплат та відшкодувань за цивільно-правовими договорами), що здійснюються за рішенням професійної спілки, її об'єднання та/або організації професійної спілки, ухваленим в установленному порядку, на користь члена такої професійної спілки протягом року сукупно у розмірі, що не перевищує суми граничного розміру доходу, визначеного згідно з абзацом першим підпункту 169.4.1 пункту 169.4 статті 169 Податкового кодексу».

Відповідно до абзацу першого підпункту 169.4.1 пункту 169.4 статті 169 «Податкова соціальна пільга застосовується до доходу, нарахованого на користь платника податку протягом звітного податкового місяця як заробітної плати (інші прирівняні до неї відповідно до законодавства виплати, компенсації та винагороди), якщо його розмір не перевищує суми, що дорівнює розміру місячного прожиткового мінімуму, діючого для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженого на 1,4 та округленого до найближчих 10 гривень».

Прожитковий мінімум для працездатної особи, згідно з Законом «Про Держбюджет на 2014 рік», на 1 січня 2014 року становить 1218 грн.

Перемноживши цифри, отримуємо: 1218 грн. x 1,4 = 1705,2 грн. Закруглимо до найближчих 10 гривень і дістаємо — 1710 грн.

Отже, розмір мінімальної матеріальної допомоги, що може бути надана профспілкою і не підлягає оподаткуванню, з 1 січня ц.р. становить 1710 грн.

Згідно з п. 140.1.7 Податкового кодексу України до складу витрат на відрядження належать також витрати, не підтвержені документально, на харчування та фінансування інших власних потреб фізичної особи (добові витрати), понесені у зв'язку з таким відрядженням:

— у межах території України: не більше 0,2 розміру мінімальної зарплати на 1 січня звітного року, в розрахунку за кожен календарний день такого відрядження;

— за кордон — не вище 0,75 розміру мінімальної зарплати на 1 січня звітного року, в розрахунку за кожен календарний день такого відрядження.

Законом про Держбюджет на 1 січня 2014 р. встановлено мінімальну зарплату в розмірі 1218 грн. Грунтуючись на цьому, максимальний розмір добових у 2014 році становитиме:

— під час відряджень по Україні 243,60 грн. (торік — 229,40 грн.);

— під час відряджень за кордон 913,50 грн. (торік — 860,25 грн.).

НОВЕ У ЗАКОНОДАВСТВІ

Запис про стажування у трудову книжку

Наказом Мінсоцполітики та Мін'юсту України від 08.11.2013 р. №748/2354/5 внесено зміни до Інструкції про порядок ведення трудових книжок працівників з метою визначення порядку внесення до трудових книжок студентів вищих та учнів професійно-технічних навчальних закладів запису про проходження стажування на підприємствах, в установах, організаціях.

Трудові книжки введуть для студентів вищих та учнів професійно-технічних навчальних закладів, котрі здобули професійно-технічну кваліфікацію за освітньо-кваліфікаційними рівнями «кваліфікований робітник», «молодший спеціаліст», «бакалавр», «спеціаліст» та продовжують навчатися на наступному освітньо-кваліфікаційному рівні й проходять стажування на підприємстві, в установі, організації будь-якої форми власності. Вперше їх заповнює власник або уповноважений ним орган не пізніше тижневого строку з дня прийняття студента (учня) на стажування. Запис про стажування роблять посадові особи підприємства, установи, організації, де стажувався студент (учень). Підставою для внесення відповідного запису є наказ про проходження стажування.

КРЕДИТ

до 150 000 грн*

для працівників атомної енергетики

Ваш персональний менеджер:

Енергодар, вул. Радянська 10 ("Діжон") (099) 772 25 26 Ганна

Ренесанс Кредит

*Можлива сума кредиту становить: від 1000 грн до 150000 грн на споживчі потреби готівкою, процентна ставка від 4% до 15% річних, щомісячна комісія від 1,6% до 3,0%, одноразова комісія за надання кредиту 5%, термін кредитування від 12 до 60 місяців. Окремозначна сума вартість кредиту залежить від обраної програми кредитування та може складатися з урахуванням процентної ставки, щомісячної комісії та одноразової комісії від 6,3% до 90% від суми кредиту. Умови кредитування дійсні для працівників підприємств-партнерів банку АТ «БАНК РЕНЕСАНС КРЕДИТ», Ліцензія НБУ №222 від 17.10.2011р. 02002, Київ, вул. Раїси Окіпної 8-б. www.rcct.ua

ЦЕХКОМ ОБ'ЄДНУЄ І ДАРУЄ РАДІСТЬ ЛЮДЯМ

«Колишніх у СІТ не буває»

Це дослівна цитата голови цехового профспілкового комітету служби інформаційної технології (СІТ) ВП «Хмельницька АЕС» Наталії Новікової, сказана нею в розмові про дозвілля персоналу, яке в колективі насичене і цікаве. Роблячи його саме таким, активісти прагнуть довести, що ці твердження не порожні слова. Такої ж думки і колишній голова цеховою цього підрозділу, нині пенсіонерка Ніна Васи́лівна Плюско́ва. Вона жваво і не без гордості розповідала журналістам про увагу і шану, яку проявляють у рідному колективі до тих, хто з різних причин уже полишив його ряди.

Неймовірно важко, — каже вона, — адаптуватися до нових обставин, коли нема звичної біганини, роботи над документами, живого спілкування з десятками людей. Одноманітний щоденний побут гнітить, відразу зосереджуєшся на своїх болячках, яких раніше, здається, не помічав, сповна розумієш, що воно таке депресія. Як же добре, що колеги, з якими пропрацювала не один рік, не дають сумувати, усамітнюватися і почуватися самотньою і забутою. Не було випадку, щоб не запросили на вечір відпочинку, не привітали зі святами.

Ніна Васи́лівна радо йде на такі зустрічі, активно долучається до пропонуваного конкурсу і розваг. Їй імпує, що вже понад п'ять років поспіль у СІТ взялися влаштовувати тематичні вечори, не зводячи відпочинок до банальної випивки, модно поіменованої тепер корпоративною вечіркою. Всіма організаційними моментами займаються Наталія Новікова, Наталія Храбрих, Денис Дудко. Вони ж частіше є основними організаторами ідей щодо тематики чергового заходу, дослухаються до пропозицій і побажань колег.

Об'єднавши творчі зусилля, вдалося реалізувати чимало цікавих задумів: провели новорічний карнавал, українські вечорниці, гавайську і гангстерську вечірки, інші дійства. За всім цим копітка підготовча робота над створенням відповідного антуражу, підбором інформаційного матеріалу, проведенням своєрідних культурологічних розвідок, аби змістовними були конкурси та вікторини. В результаті відпочинок не тільки наповнений розвагами і жартами, сценарій організатори вибудовують так, щоб він був пзнавальним, а кожен з учасників дійства міг себе проявити у кмітливості, продемонструвати знання історії, традицій тощо. Є неабиякий привід для фантазії, адже кожна

така вечірка передбачає свій дрес-код. Якщо, приміром, українські вечорниці, то у вишванці, новорічний карнавал само собою передбачає маскарадний костюм, гавайська вечірка — химерні капелюшки, гангстерська — пишні яскраві боа, «Народжені в СРСР» — строгі костюми, сукні без глибоких декольте, ордени і медалі радянського зразка, піонерські галстуки, традиційний набір продуктів у буфеті тощо. Тут вигадкам персоналу СІТ можна по-доброму позаздрити: щось діставали зі своїх призабутих гардеробів, перешили, підганяли «під стандарт», майстрували з підручного матеріалу прикраси.

На вечори, за словами Наталії Новікової, запрошують як пенсіонерів, так і тих, хто працює в інших підрозділах, або ж змінює місце роботи і проживання. І люди відгукуються на запрошення, приїжджають у Нетішин, аби зустрітися з друзями, згадати спільні роки роботи, відчутти себе єдиним цілим. Організатори від цього набираються ще більшого натхнення й ентузіазму, переконуючись у правильності своїх кроків. Раді, що завжди знаходять розуміння і підтримку керівника СІТ Віктора Асабіна, готовність колег підключитися до справи.

Зателефонувавши в редакцію, Н.В.Плюско́ва зауважила, що кожного разу після відвідин тематичних вечірок довго живе ейфорією від побаченого і пережитого. І хоч за своїм характером, як сама каже, «класичний сухар», у дружній компанії, де ніхто не акцентує увагу на твої роках, звичках і манерах, на мить забуває про все. А ще зайвий раз переконується, що після виходу на пенсію життя не закінчується. Воно таке ж барвисте і насичене, якщо ти тільки сам того бажаєш.

— Знаєте, як приємно, коли в день народження тобі телефонують колишні колеги, приходять особисто привітати, — сказала вона наостанок. — Дуже вдячна Вікторії Жиленко, котра відстежує такі речі. За шість років, відколи я на заслуженому відпочинку, у СІТ про мене не забули жодного разу.

Ольга СОКОЛ,
м. Нетішин

ПОРАДИ ПРОФЛІДЕРОВІ
НА ЩОДЕНЬ

Загальні обов'язки профлідера

Відрекомендуватися працівникам і повідомити їм, що ви і є тим членом профспілки, якого обрано для обстоювання інтересів профспілковців перед адміністрацією. Такою роллю можна пишатися.

Радо зустрічати нових працівників. Роз'яснювати їм, чим займається профспілка, та робити так, аби вони відчули бажаність своєї появи на новій роботі.

Інформувати всіх про діяльність профспілки. Нагадувати людям, що вони є членами профспілки, а тому їм слід брати участь у її діяльності.

Залучати профспілковців до діяльності організації шляхом добору добровольців.

Запрошувати всіх на профспілкові збори. Казати їм, що для участі в роботі профспілки не потрібно мати якихось спеціальних знань. А все, що потрібно для такої участі, це виявляти інтерес до діяльності профспілки.

Мати привабливу дошку оголошень, з напису на якій одразу ставатиме зрозуміло, що це — дошка профспілкових оголошень. Слідкувати, аби на цій дошці не було безладдя і щоб вивішені матеріали були свіжими.

Час від часу в обідню перерву проводити зустрічі. На цих зустрічах співіщати членам профспілки про діяльність організації та обговорювати різні питання.

Знати свої законні права, умови колективного договору та розповідати членам профспілки про їхні законні права.

Бути людиною, яка завжди вислухає розповідь профспілковця про його проблеми і допоможе віднайти рішення.

Пам'ятати, що Ваша найголовніша роль — це роль організатора, але разом з тим Ви ще й інформатор, учитель, слухач і захисник.

За матеріалами ФПУ

Загублені посвідчення учасника ЛНА на ЧАЕС категорія 1, серія А, №083431, видане держадміністрацією м. Київ від 31.10.1997 року та вкладка учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС №146081 від 25.07.1997 року на ім'я — ПРУДНИКОВОЇ Тетяни Павлівни, вважати недійсними.

МІЖНАРОДНИЙ ТУРНІР

Победителі — боксери атомних городів

В январі в г. Орел (Росія) состоялся XVII міжнародний традиційний турнір по боксу, пам'яті мастера спорта СССР тренера Н.А. Плахова, среди молодежи и взрослых.

В соревнованиях приняли участие свыше 200 спортсменов — представителей России, Беларуси, Украины.

Украина была представлена сборной Донецкой об-

ласти, а также представителями г. Южноукраинск и г. Энергодар.

Чемпионами турнира стали боксеры из Энергодара Александр Меленюк в весовой категории до 56 кг и Игорь Магурин в весовой категории до 60 кг, а также тяжеловес из Южноукраинска Виктор Труш, получивший хрустальную перчатку «Лучшего боксера турнира».

Серебряную медаль в весовой категории до 64 кг среди молодежи 1996—1997 годов рождения завоевал Андрей Манойленко из Южноукраинска.

К данным соревнованиям боксеров готовили тренера Меленюк С., Ненашев В. (Энергодар), Борец Н., Колесник Г., Хроленко С. (Южноукраинск).

Николай БОРЕЦ

ЕНЕРГІЯ АТОМА — ЕНЕРГІЯ ЖИТТЯ

Жизнь в кадрах Вячеслава Вобликова

Победителем творческого конкурса «Мы так живем, работаем и отдыхаем» в номинации «Энергия атома — энергия жизни» стал начальник смены электрического цеха Запорожской АЭС Вячеслав Вобликов.

Фотографией Вячеслава Сергеевича увлекается со школьных лет. Вспоминает, как учился снимать своим первым фотоаппаратом «Смена-8М», потом были «Любитель-66», «Вилия-авто», который заменил «Зенит TTL». Последние кадры были сделаны «Зенитом» буквально пять лет назад.

По мере того, как менялась фототехника, менялись жанры и стили, в которых хотелось фотографировать. Когда был подростком, больше всего любил фотографировать детей. Затем увлеклся макросъемкой. В последние полтора года нравится снимать пейзажи...

«Фотография позволяет разглядеть мгновение, оценить

его, полюбоваться им и подумать о нем. Она оставляет место для мечты», — делится Вячеслав.

Когда внутри у человека «живет» фотограф, чувство кадра и перспективы, он поневоле фиксирует вокруг себя все красивые и необычные моменты. И если с собой нет фотоаппарата, сожалеет, что не смог это запечатлеть и поделиться с близкими.

Фотографирование для Вячеслава Вобликова — не только увлечение, которое дарит радость творчества — оно помогает отвлечься от напряженной и сложной оперативной работы. Должность начальника смены электроцеха требует знаний, психологического настроя. Смена рода деятельности — лучший отдых. И ради интересных кадров он зачастую в свой выходной день берет сумку с фотоаппаратом, штатив и отправляется куда-то, невзирая на погоду, дождь ли

снег, или жуткая жара на улице. Удачные кадры восстановят силы, принесут радость, зарядят оптимизмом и новыми творческими замыслами.

А замыслы у Вячеслава Вобликова достаточно серьезные: он вышел на тот уровень, когда хочется попробовать себя в новом качестве и выставить свои работы на профессиональных фотосайтах.

Оксана ЗАГУСТА

КРЕДИТЫ
НАЛИЧНЫМИ
ДО 75 000 ГРН

✓ Льготные условия для работников Вашего предприятия*

ЕНЕРГОДАР, УЛ. КОМСОМОЛЬСЬКАЯ, 32
ЮЖНОУКРАИНСК, УЛ. МИРА, 14-Б, СМ «КОПЕЙКА»

Мы ждем Вашего звонка: (050) 358 88 20, (067) 238 69 50

ТРАСТ

Банк

0 800 50 90 20
WWW.BANKTRUST.COM.UA

*Для физических лиц-клиентов, которые являются работниками юридических лиц-партнеров ПАО Банк ТРАСТ по программам «Профессионал», «Денги сейчас», «Время возможностей». Детали на сайте Банка. ПАО Банк ТРАСТ. Лицензия НБУ №237 от 02.11.2011 г.

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Шота Руставелі, 39/41
оф. 814, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 496-52-98
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ПП «Трейд Інформ»: м. Київ,
вул. Новозабарська, 2/6.
Тираж 5000
Ціна договірна